

Κυρία Μαργαρίτα Roberto Athayde

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πάνος Κατέρης

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Χρήστος Θεοχαρόπουλος

ΠΑΙΖΟΥΝ (αλφαβητικά): Λίνα Γιαννοπούλου, Μαριατίνα Κότσαλη,

Μαρία Κωτούλια, Πάνος Μάλαινος

ΦΩΤΙΣΜΟΙ: Νίκος Θεοχαρόπουλος

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: Χρύσα Παπαλαζάρου

Παρασκευή 3/7, Σάββατο 4/7*| 21.30

Εταιρία Δραματικής Έκφρασης & Θεραπείας «Παλμός» (Κλεισθένους 3, Πλ. Κοτζιά, Αθήνα)

Διάρκεια: 70'

« Η Μητέρα θέλει να γίνετε όλοι αδύναμοι
και χωρίς γνώμη... »

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ

Η θεατρική χρονιά, φέτος, κλείνει για το εργαστήρι με ένα έργο που απ' την πρώτη στιγμή όταν το έφερα ως επιλογή είπαμε «Αυτό είναι! Αυτό πρέπει να ανεβάσουμε!» Η *Κυρία Μαργαρίτα* του Ρομπέρτο Ατάυντε είναι ένας μονόλογος, με χιούμορ και σκληρότητα, για την εξουσία σε όλες της τις μορφές, γραμμένος μάλιστα σε μια Βραζιλία της Δικτατορίας. Εύστοχα, ο 21χρονος τότε (1971) θεατρικός συγγραφέας, τοποθετεί το έργο σε μια σχολική τάξη, δίνοντας το λόγο στη δασκάλα Μαργαρίτα, μιας και από εκεί ξεκινούν όλα.

Απ' την Εκπαίδευση. «Είναι τόσο επίκαιρο το έργο που είναι σαν να γράφτηκε... αύριο» υπογραμμίζει ο Γιώργος Μαρίνος που υποδύθηκε τη Μαργαρίτα το 2001. Σημειώνουμε πως το πρώτο ανέβασμα έγινε το 1975 σε σκηνοθεσία Μιχάλη Κακογιάννη με πρωταγωνίστρια την Έλλη Λαμπέτη.

Φέτος, το εγχείρημα ήταν πιο δύσκολο: είπαμε να κοιτάξουμε κατάματα εσάς, τους θεατές. Όπως ακριβώς ένας εκπαιδευτικός με το βλέμμα του καθορίζει τη σχέση του με τους μαθητές μέσα στην τάξη. Άλλοτε ήρεμος, άλλοτε νευρικός, κάποτε και σε στιγμές εκτός ελέγχου. Σε όλους τους εκπαιδευτικούς υπάρχει ένα μικρό ή μεγάλο ποσοστό φασισμού, ας το αναγνωρίσουμε. Εγώ τουλάχιστον ως εκπαιδευτικός, το παραδέχομαι. Το έργο βέβαια δεν περιγράφει μόνο αυτή την εξουσία. Μπορεί ο Ατάυντε να μιλά μόνο εκ μέρους της δασκάλας Μαργαρίτας, αλλά υπονοεί σαφέστατα και τους πολιτικούς και την Εκκλησία. Προσθέτω εγώ και τους γιατρούς. Από το δικό του χώρο ο καθένας, όλοι αυτοί με υψωμένο το δάκτυλο δίνουν οδηγίες κι εντολές.

Οι εξουσιαστές λοιπόν εκκινούν τη δράση: άλλοτε διατάζουν, απαιτούν, παρακαλούν, εκφοβίζουν, σαηνεύουν, εξαπατούν, περιλαμβάνουν ωστόσο κι ένα κοινό σημείο: το φόβο της αντίδρασης, της αμφισβήτησης και της ανατροπής εν τέλει. Το έργο, στα μισά περίπου, έχει ένα συμβολικό σημείο ρήξης με το Σύστημα: Μια απόπειρα ανατροπής. Μόλις η Μαργαρίτα το αναγνωρίζει, συσπειρώνεται. Μελετά προσεχτικά τις επόμενες κινήσεις της, αυτά που θα πει. Κι όταν η αλαζονεία της εξουσίας υπερβεί την ίδια την εξουσία, τότε η πτώση ή η φυγή είναι αναπόφευκτη. Τα υπόλοιπα, επί σκηνης.

Θέλω, τέλος, να ευχαριστήσω όλους τους αθόρυβους υποστηρικτές του εγχειρήματος, τα παιδιά που δουλέψαμε μαζί, αλλά κι εκείνα που δεν μπόρεσαν να συνεχίσουν μαζί μας, καθώς και τον καλλιτεχνικό Διευθυντή του «Παλμού» και αγαπημένο συνεργάτη χρόνων πια, Λάμπρο Γιώτη, για την εμπιστοσύνη του.